

[Ebba Strange]

del, vi skal ind på, er, at man kan tage den domstolsprøvelse, der skal finde sted ved sagens egentlige behandling, op på et senere tidspunkt. Det ville i særlig grad dreje sig om lidt længerevarende fængselsstraffe, hvor vilkårene kan ændre sig, mens man afsoner, og hvor jeg derfor synes – jeg mener også, det er i overensstemmelse med nogle betragtninger, der er gjort i betænkningen af mindretallet – at sagen skal kunne tages op igen.

Det giver selvfølgelig ikke den sikkerhed, som vi kunne ønske, men hvor vi lander hene en dag, kan det jo være svært at sige nu. Lander vi ikke dér, vil vi helst ser det fra SFs side, vil vi da gerne være med til at prøve at finde nogle andre steder at lande, som i hvert fald giver en større retssikkerhed, end vi har i dag. Men jeg mener, der er disse to ting i det.

Så vil jeg også gerne knytte en bemærkning til det, ministeren sagde om, at når vi nu har givet udtryk for – og det har vi vistnok alle sammen – at vi ikke ønsker indvandrerstopet ophævet, så bliver netop den rette lovgivning et stort problem. Her synes jeg, man har fundet en nogenlunde heldig form i det forslag, der foreligger, om at sidestille den afvisning, der sker ved grænsen af folk, som er uønskede, med det, at man sender folk hjem inden for den tre måneders periode, hvor de kan være her uden særlig opholdstilladelse. Det synes jeg løser de problemer, ministeren rejser. Så kan jeg ikke se, at disse 15 millioner mennesker, der passerer grænserne hvert år, skulle give os noget særligt problem. Det kan de selvfølgelig komme til alligevel, men så opholder de sig altså ulovligt her, og så er situationen efter min vurdering en anden.

Det sidste, jeg vil omtale i anledning af ministerens svar til os, var den ros, ministeren gav fremmedpolitiet. Jeg tror ikke, den deles af alle indvandrerne. Jeg ved, at en lang række indvandrere i nogle tilfælde har følt, at de nærmest var til afhøring, når de var nede hos fremmedpolitiet for at blive spurgt ud om deres vilkår, og derfor – det hører måske mere hjemme i den næste debat – er det en stor skuffelse for os i SF, at ingen, hverken flertallet eller mindretallet i betænkningen og heller ikke ministeren, har støttet indvandrerne i ønsket om at få oprettet et indvandrernevn, på samme måde som man altså nu foreslår et flygtningeavn op-

rettet. Jeg tror, det ville betyde en kolossal lettelse og tryghed for de indvandrere, der bor her, hvis vi fik et sådant nævn, der kunne tage stilling til en lang række af de familiesammenføringsager, opholdstilladelsessager, arbejdstilladelsessager, som daglig er et problem for nogle indvandrere.

Knud Lind (FP):

Indledningsvis vil jeg her i anden runde sige noget i anledning af, at der har været talt så hjertevarmt, bl. a. af hr. Wilhjelm, fru Ebba Strange og hr. Bernhard Baunsgaard om, at udlændinge ikke var mere kriminelle end danskere i øvrigt. Jeg var lidt ked af det intermezzo, der var, hvor man nærmest skar CDs ordfører ned, da hun talte om narkokriminalitet. Nogle af de ting, man har fremført, er man ikke rigtig kommet med dokumentation for; den mangler vi. Til gengæld vil jeg gerne henvise til kriminalforsorgens årsberetning for 1979 og 1980, der begge er udleveret til både hr. Bernhard Baunsgaard, fru Ebba Strange og hr. Wilhjelm; de kan ikke være ukendt med dem. Hvis de havde slået op under det, der hedder stofkriminelle ikke-brugere, som ikke selv er afhængige af stoffer, i kriminalforsorgens anstalter og arresthuse, ville de have opdaget, at 51 pct. af dem, der hensad dér i 1979, var udlændinge. Der er dog en glædelig udvikling, idet det for 1980 går ned på 43 pct. Men når hr. Wilhjelm, fru Ebba Strange og hr. Bernhard Baunsgaard kommer med sådan nogle postulat, så synes jeg egentlig, de skulle underbygge dem, for så vidt angår kriminalitet. Man har kritiseret fremmedpolitiet – i særdeleshed hr. Wilhjelm ofte – men jeg mener, det har været lidt med urette, hvis man tænker på, hvilke regler de havde at gå efter. Én ting er, at hr. Wilhjelm måske ikke generelt kan lide politiet, men man må dog også se på, hvilke regler det havde at gå efter, og det var altså nogle lapperier, som socialdemokratiet havde lavet frem til 1980.

Nu har man talt så meget om spørgsmålet om ægteskab og tilknytning til Danmark. Dér må jeg igen henvise til Danske Kommuner nr. 18 af 1981. Hvordan går det, f. eks. hvis en udlænding beslutter sig til at gifte sig med en dansk pige? Svaret giver lederen af Ishøj kommunes indvandrerkontor, altså i